JEDNIČKA

Poušť. Den. Západ USA

Stařec se jako každý den houpal v houpacím křesle na dřevěné verandě. Z jeho větrem ošlehané tváře, která se zdála být stará několik staletí, hleděly modré zapadlé oči.

Na té verandě sedával a pozoroval ten samý výhled déle, než si pamatoval. Viděl z toho místa až na obzor.

Zpod verandy vylezl černý štír větší než lidské chodidlo a cupital přes dvůr.

Stařec cvrnkl do krempy klobouku na pozdrav. „Brýtro, příteli."

Pak… byla to *tečka*? V tom horkém mlžném oparu? Možná že ano.

Hrubě otesaná dřevěná cedule se lehce rozhoupala v teplém vánku a za chvíli zavrzal zrezivělý řetěz. Jak mohlo tady na okraji Údolí smrti něco zůstat vlhké tak dlouho, aby to zrezivělo, bylo vždy záhadou.

Na ceduli býval napsán název města a počet obyvatel: 2576. To bylo dost na jednu ulici, kde bylo všechno: domy, obchody, kino, benzínka a bar. Jednoho dne číslo kleslo na 2570 a pak klesalo pořád dál a dál, až se zastavilo na čísle 501. Od té chvíle

už se lidé neobtěžovali počítat. Teď už to byl jen naprostý zapadákov.

Před hodinou muž napsal poslední číslo. Balení mu nezabralo moc času. Počká, až poleví to příšerné vedro, a za soumraku vyrazí.

Cestu nějak najde, ačkoli už ji zase pohltil písek. I proto byla ta vzdálená tečka tak podivná. Kolem poledne se přiblížila natolik, že se mu podařilo rozeznat dvě samostatné tečky. V jednu hodinu viděl, že jedna z teček je asi tak o polovinu menší než druhá. A teď, když se blížila druhá odpolední, slunce stále viselo na obloze a teplota se blížila 45 stupňům ve stínu, konečně rozeznal, co ty tečky jsou.

Byl to chlapec na kole a vedle něj stejným tempem běžící hnědý huňatý pes.

Stařec je pozoroval, dokud nedorazili až k ceduli. Tam si chlapec sundal kšiltovku LA Dodgers, otřel si čelo a obrátil prázdnou plastovou láhev dnem vzhůru. Stařec ukázal na vodní pumpu. Chlapec k ní došel, vytáhl misku, naplnil ji a postavil na zem před hafana. Teprve pak si naplnil svou láhev a jedním douškem ji vypil. Opřel se o ceduli a pomalu se rozhlédl kolem sebe. Zabedněná okna. Rytmické vrzání zrezivělého řetězu. Sotva patrný pach nespokojeného kojota. A prach. Byl všude. Nahlédl do chatrče. Nebylo tam místo, kam by se nemohl prstem podepsat.

„Šest hodin," prohodil chlapec.

„Pardon?"

„Chtěl jste se určitě zeptat, jak dlouho nám trvalo se sem dostat."

Ticho.

„Buster Mustang," představil se chlapec. „Velmi rád vás poznávám, pane."

Stařec se usmál. Pak řekl: „Hledáš ho, že jo?"

Chlapec si dopřál další pořádný doušek vody. „Ne," řekl nakonec. „Stig je mrtvý."

Starcovy ptačí oči se na okamžik rozšířily. „Mrtvý?"

„Jo," řekl chlapec. „Rozdrcený na prach v obří spalovací komoře."

Stařec se zasmál. „Kristovy rány, chlapče, to je všechno? Na chvilku jsi mě opravdu vystrašil. Viděl jsem ho přežít *daleko* horší věci než tohle."

Jeho úsměv zmizel. Bedlivě se na chlapce zadíval. „Ale ty sis myslel, že je mrtvý. A teď nemůžeš spát. Vídáš ho ve snech. Probouzíš se zalitý studeným potem a máš pocit, že to byla tvoje vina. A celou tu dobu ti hlavou běží ta samá otázka: *Kdo to byl?*" Na chvíli se odmlčel. „A proto jsi sem přijel."

„Asi nejsem první, kdo se tady zastavil, že?"

„Ne, to nejsi."

Hnědě zbarvený pes začal tiše vrčet. Buster ho utišil. „To nic, holka. Ten džentlmen je přítel."

„Nevrčí na mě," podotkl stařec a ukázal na místo, kde se krčil ten obrovský štír s ocasem pozvednutým k útoku.

„Ježíši!" vyskočil Buster. „Co… to…*je*?"

„Můj přítel. Aspoň se tu nedrží krysy. Ale toho psa drž dál, pokud se teda v blízké době nechystá umřít v bolestivé agonii. Obřík nemá rád jinou havěť."

„Obřík?" opáčil chlapec a popadl psa pevně za obojek.

„Tak se jmenuje. Obřík Prcek. Radši se od něj drž taky dál. Cizí lidi taky moc nemusí. Aspoň od doby, kdy potkal Stiga."

„Co se stalo?" zajímal se Buster.

Stařec si povzdechl. „Stig tehdy závodil v Camaru proti nějakému frajerovi v Lamborghini a měl problém s výkonem motoru. Potřeboval přitáhnout pár věcí, ale nemohl najít správný klíč, a tak použil tady Obříka."

„On použil *štíra místo klíče*? Co se stalo pak?"

„Dojel Lambo v poslední zatáčce a vyhrál o půl vteřiny."

„Ne, myslel jsem…"

Stařec pozvedl kostnatou ruku. „Mám pravdu, co? Jsi tady, abys zjistil, kdo to je?"

Chlapec jen přikývl.

Stařec se zahleděl k obzoru. „Vsadím se, že se ti o něm zdá každou noc, co? Kdo je Stig? Kdybych dostal dolar pokaždé, když sem někdo přijde a chce *na tohle* znát odpověď, byl bych pěkně bohatý. Pravdou ale je, hochu… některé věci nemají lidi vědět. A tohle je jedna z nich."

Opět zavládlo ticho.

„Něco ti ale povím…," řekl po chvíli stařec, „zabít Stiga je těžké."

Chlapec a stařec stáli a mlčky na sebe hleděli vedle cedule s ručně psaným nápisem, která se zlehka pohupovala na kovovém řetězu.

A na té ceduli stálo:

STIG TOWN. OBYVATEL: 0